

111-003

การเปรียบเทียบคำสำคัญแบบหนึ่งในภาษาไทยและภาษาเขมร

นางสาวกรรณิการ์ ชินะโชค

ศูนย์วิทยทรัพยากร
อุปสรรคธรรมทางวิทยาลัย
วิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต^๑
แผนกวิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2516

008386

๑๖๐๘๕๐๙๒

๔

REDUPLICATION IN CAMBODIAN AND THAI : A COMPARATIVE STUDY OF A CERTAIN TYPE.

Miss Kannikar Chinachote

A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements

for the degree of Master of Arts

Department of Thai

Graduate School

Chulalongkorn University

1973

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมติให้นักวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาด้านบัณฑิต

.....
.....

คณะกรรมการ

คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

.....
.....
.....

ประธานกรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย อาจารย์ ดร.กาญจนานา นาครสกุล

หัวข้อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบคำชี้แจงนั้นในภาษาไทยและภาษาเขมร

ชื่อ : นางสาวกรรณิกา ชินะโศติ

แผนกวิชา : ภาษาไทย

ปีการศึกษา : 2515 ๑๙๒

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบคำชี้แจงนั้นในภาษาไทยและภาษาเขมร เพื่อให้เข้าใจลักษณะรูปค่า เสียงคำและหน้าที่ของคำชี้แจงนั้น วิทยานิพนธ์เล่มนี้มี 13 บท บทที่ 1 บทนำ ว่าด้วยวัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย บทที่ 2 สัญญาลักษณ์ รวมรวม สัญญาลักษณ์แบบต่าง ๆ ที่ใช้ รวมทั้งคำอธิบายสัญญาลักษณ์นั้น ๆ บทที่ 3 - 10 วิเคราะห์ และเปรียบเทียบส่วนต่าง ๆ ของคำชี้แจง การวิเคราะห์เปรียบเทียบคำชี้แจงภาษาไทยและภาษาเขมรนี้โดยแบ่งการเปรียบเทียบเป็น 2 หัวข้อ คือ ศึกษาเปรียบเทียบรูปค่าหัวข้อนั้น เปรียบเทียบหน่วยเสียงที่ประกอบเป็นคำอีกหัวข้อนั้น ในส่วนของรูปค่านั้น โดยแบ่งคำชี้แจงออกตามจำนวนพยางค์ของคำ เป็นคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ และศึกษาส่วนประกอบ ของคำแต่ละพยางค์เหล่านี้อย่างละเอียด ในเรื่องการเปรียบเทียบหน่วยเสียงที่ประกอบเป็นคำนั้น หน่วยเสียงที่ประจักษ์ในคำชี้แจงส่วนต่าง ๆ ของพยางค์ เช่น เป็นพยัญชนะคุณ เป็นสระ เป็นพยัญชนะตัวสะกด ฯลฯ โดยนำมาเปรียบเทียบหน่วยที่ซักกันในแต่ละส่วน เพื่อให้เห็น ลักษณะที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันในการกระจายหน่วยเสียงของภาษาไทยและภาษาเขมร บทที่ 11 - 12 ศึกษาหน้าที่ของคำชี้แจงในห้องสองภาษา บทที่ 13 บทสรุปและขอเสนอ แนะ ในภาคผนวก มีรายการคำชี้แจงเป็นข้อมูลทั้งหมดของภาษาไทยและภาษาเขมร พร้อม ทั้งความหมายของคำชี้แจง ๆ

ในการศึกษานี้ สำหรับภาษาไทย ผู้เขียนรวมรวมข้อมูลส่วนใหญ่จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 และจากภาษาพูดปัจจุบัน ส่วนภาษาเขมร รวมจากพจนานุกรมฉบับพุทธศาสนาบัณฑิต พ.ศ. 2512 และจากภาษาพูดปัจจุบันโดยผู้บอกร้องภาษาชาวเขมร

ผู้เขียนคิดว่า วิทยานิพนธ์เล่มนี้จะให้ความรู้เรื่องลักษณะของคำช้าแบบหนึ่งในภาษาไทยและภาษาเขมรอย่างละเอียด ความรู้นี้คงจะใช้เป็นข้อมูลลับนาทีมาของคำประเกณ์สืบไป และวิธีการเบรี่ยงเที่ยบภาษาที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้อาจจะเป็นแนวทางในการเบรี่ยงเที่ยบคำประเกณ์ ๆ ที่คล้ายคลึงกันในภาษาอื่น ๆ 2 ภาษาได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THESIS TITLE : Reduplication in Cambodian and Thai : A Comparative Study of a Certain Type.

NAME : Miss Kannikar Chinachote

DEPARTMENT : Thai

ACADEMIC YEAR : 1972

ABSTRACT

This thesis is a comparative study of a certain type of reduplicatives found in Thai and Cambodian for the understanding of their phonological structures and grammatical features.

The thesis is divided into thirteen chapters and an appendix. Chapter 1 describes the purposes and the scope of the work. Chapter 2 discusses the system of phonetic transcriptions used in the presentation of reduplicatives. Chapter 3 through 10 inclusive, deal with the analysis and comparison of reduplicatives. The comparison is carried out in two dimensions; i.e. that of word structures and that of phonological structures. In the former, structures of words are thoroughly studied and compared in terms of the number of the syllables in the words (i.e. monosyllabic words, dissyllabic words). In the latter, Cambodian and Thai reduplicatives are then compared, part by part, to see the similarities and differences in the distribution of consonantal and vocalic phonemes in the two languages. The grammatical function of Thai and Cambodian reduplicatives is

discussed in chapter 11 and 12. Chapter 13 contains the conclusion and suggestion for future work along the line. The data of this study i.e. the Thai and Cambodian reduplicatives, are alphabetically listed in the appendix. The meaning of Cambodian words are also included. These data are taken from the Thai Dictionary of The Royal Institute (1950), the Cambodian Dictionary of The Buddhist Institute (1969), and words given by Cambodian informants.

It is expected that this thesis will give a full picture of Thai and Cambodian reduplicatives. This would contribute to the knowledge of their origin and development. Also, the comparative method employed in this thesis might be of use for the comparison of other types of words in any two or more languages.

ศูนย์วิทยบรังษยการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิติกรรมประการ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความกรุณาของ อาจารย์ ดร.กานุจนา นาครสกุล
อาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย ผู้เขียนระลึกถึงพระคุณของท่านอย่างยิ่ง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ Mme. Kang Norodom Naruth ผู้บอกราชทักษิณ และอาจารย์สุวรรณ จันทร์สุวรรณ อาจารย์สอนวิชาภาษาเขมร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และโรงเรียนนายร้อยพระชุดจอมเกล้า ที่ได้กรุณาแก้ไขคำแปลภาษาเขมร และขอบพระคุณ อาจารย์ นงลักษณ์ ไม่น้อยก็ ที่ได้กรุณาเรียบงบัญชีคำภาษาไทยและตรวจสอบแก้ไขเชิงอรรถกับบรรณาธิการในเรื่องนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก.
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ก.
กิจกรรมประการที่	จ.
รายการตารางประกอบ	ฉ.
รายการแผนภูมิ	ภ.
บทที่	
1. บทนำ	1
2. ลักษณะและเครื่องหมาย	9
2.1 วิธีนำเสนอข้อมูล	9
2.2 การถ่ายตัวอักษรแทนเลียง	9
2.2.1 อักษรแทนเลียง พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไทย	11
2.2.1.1 พยัญชนะไทย	11
2.2.1.2 สระไทย	14
2.2.1.3 วรรณยุกต์ไทย	17
2.2.2 อักษรแทนเลียงพยัญชนะและสระเขมร	18
2.2.2.1 พยัญชนะเขมร	18
2.2.2.2 สระเขมร	22
2.3 การถ่ายตัวอักษรเขมรเป็นไทย	27

หน้า	
บพท	
2.3.1 การถ่ายทอดพยัญชนะ 27	
2.3.2 การถ่ายทอดสร음을 30	
2.3.2.1 สระจน 30	
2.3.2.2 สระลอย 32	
2.3.3 เครื่องหมายอื่น ๆ ประกอบการเขียน 33	
2.3.4 เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ 35	
3. การพิจารณาคำชี้ 36	
3.1 การพิจารณารูปคำชี้ 36	
3.2 การพิจารณาที่คำชี้ 40	
4. รูปคำและรูปคำชี้ในภาษาไทยและภาษาเขมร 45	
4.1 รูปคำในภาษาไทยและภาษาเขมร 45	
4.1.1 รูปคำในภาษาไทย 45	
4.1.1.1 คำพยางค์เดียว 45	
4.1.1.2 คำสองพยางค์ 46	
4.1.1.3 คำหลายพยางค์ 47	
4.1.2 รูปคำในภาษาเขมร 47	
4.1.2.1 คำพยางค์เดียว 47	
4.1.2.2 คำสองพยางค์ 48	
4.1.2.3 คำหลายพยางค์ 49	
4.2 รูปคำชี้ในภาษาไทยและภาษาเขมร 50	
5. วิเคราะห์รูปแบบของคำชี้ในภาษาไทย 51	

5.1 คำชี้แจงพยัญชนะตนในภาษาไทย	51
5.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	51
คำชี้ แบบ ท. 1 : <u>I</u> VV ^T - <u>I</u> V ^T	51
คำชี้ แบบ ท. 2 : <u>I</u> VV ^T - <u>I</u> V ^T F	52
คำชี้ แบบ ท. 3 : <u>I</u> VV ^T - <u>I</u> VVF ^T	52
คำชี้ แบบ ท. 4 : <u>I</u> V ^T F - <u>I</u> VV ^T	52
คำชี้ แบบ ท. 5 : <u>I</u> VVF ^T - <u>I</u> VV ^T	53
คำชี้ แบบ ท. 6 : <u>I</u> V ^T F - <u>I</u> V ^T F	53
คำชี้ แบบ ท. 7 : <u>I</u> V ^T F - <u>I</u> VVF ^T	54
คำชี้ แบบ ท. 8 : <u>I</u> VVF ^T - <u>I</u> V ^T F	54
คำชี้ แบบ ท. 9 : <u>I</u> VVF ^T - <u>I</u> VVF ^T	55
5.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	55
ก. คำสองพยางค์พวกที่ 1	55
คำชี้ แบบ ท. 10 : IVV, <u>I</u> VVF ^T - IVV, <u>I</u> VVF ^T	56
คำชี้ แบบ ท. 11 : IVF, <u>I</u> VV ^T - IVF, <u>I</u> V ^T F	56
คำชี้ แบบ ท. 12 : IVF, <u>I</u> V ^T F - IVF, <u>I</u> VV ^T	56
คำชี้ แบบ ท. 13 : IVF, <u>I</u> V ^T F - IVF, <u>I</u> VVF ^T	57
คำชี้ แบบ ท. 14 : IVF, <u>I</u> VVF ^T - IVF, <u>I</u> V ^T F	57
คำชี้ แบบ ท. 15 : IVVF, <u>I</u> V ^T F - IVVF, <u>I</u> VVF ^T	57
ข. คำสองพยางค์พวกที่ 2	58
คำชี้ แบบ ท. 16 : Iv, <u>I</u> VV ^T - Iv, <u>I</u> VV ^T	58
คำชี้ แบบ ท. 17 : Iv, <u>I</u> VV ^T - Iv, <u>I</u> V ^T F	58
คำชี้ แบบ ท. 18 : Iv, <u>I</u> VV ^T - Iv, <u>I</u> VVF ^T	59

คำช้ำแบบท. 19 : $Iv' \underline{IVF}^T - Iv' \underline{IVV}^T$	59
คำช้ำแบบท. 20 : $Iv' \underline{IVVF}^T - Iv' \underline{IVV}^T$	60
คำช้ำแบบท. 21 : $Iv' \underline{IVF}^T - Iv' \underline{IVF}^T$	60
คำช้ำแบบท. 22 : $Iv' \underline{IVF}^T - Iv' \underline{IVVF}^T$	60
คำช้ำแบบท. 23 : $Iv' \underline{IVVF}^T - Iv' \underline{IVF}^T$	61
คำช้ำแบบท. 24 : $Iv' \underline{IVVF}^T - Iv' \underline{IVVF}^T$	61
5.2 คำช้ำเสียงพยัญชนะทันกับสระในภาษาไทย	62
5.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	62
คำช้ำแบบท. 25 : $\underline{IVV}^T - \underline{IVVF}^T$	62
คำช้ำแบบท. 26 : $\underline{IVVF}^T - \underline{IVV}^T$	62
คำช้ำแบบท. 27 : $\underline{IVF}^T - \underline{IVF}^T$	63
คำช้ำแบบท. 28 : $\underline{IVVF}^T - \underline{IVVF}^T$	63
5.2.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	63
ก. คำสองพยางค์พากที่ 1	63
คำช้ำแบบท. 29 : $IVF' \underline{IVVF}^T - IVF' \underline{IVV}^T$	64
ข. คำสองพยางค์ พากที่ 2	64
คำช้ำแบบท. 30 : $Iv' \underline{IVV}^T - Iv' \underline{IVVF}^T$	64
คำช้ำแบบท. 31 : $Iv' \underline{IVF}^T - Iv' \underline{IVF}^T$	65
คำช้ำแบบท. 32 : $Iv' \underline{IVVF}^T - Iv' \underline{IVVF}^T$	65
5.3 คำช้ำเสียงสระในภาษาไทย	65
5.3.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	65
คำช้ำแบบท. 33 : $\underline{IVV}^T - \underline{IVV}^T$	65

บทที่		หน้า
5.3.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	66	
ก. คำสองพยางค์ที่ 2	66	
คำช้ำแบบ ท. 34 : $Iv' \underline{IVF}^T - Iv' \underline{IVF}^T$	66	
คำช้ำ แบบ ท. 35: $Iv' \underline{IVVF}^T - Iv' \underline{IVVF}^T$	66	
5.4 คำช้ำเสียงสระกับพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทย	67	
5.4.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	67	
คำช้ำ แบบ ท. 36: $\underline{IVF}^T - \underline{IVF}^T$	67	
คำช้ำ แบบ ท. 37: $\underline{IVVF}^T - \underline{IVVF}^T$	67	
5.5 คำช้ำเสียงพยัญชนะทั้ง二字และช้ำพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทย	68	
5.5.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	68	
คำช้ำ แบบ ท. 38: $\underline{IVF}^T - \underline{IVF}^T$	68	
คำช้ำ แบบ ท. 39: $\underline{IVF}^T - \underline{IVVF}^T$	68	
คำช้ำ แบบ ท. 40: $\underline{IVVF}^T - \underline{IVF}^T$	69	
คำช้ำ แบบ ท. 41: $\underline{IVVF}^T - \underline{IVVF}^T$	69	
5.5.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	70	
ก. คำสองพยางค์ที่ 2	70	
คำช้ำ แบบ ท. 42: $Iv' \underline{IVF}^T - Iv' \underline{IVF}^T$	70	
คำช้ำ แบบ ท. 43: $Iv' \underline{IVF}^T - Iv' \underline{IVVF}^T$	71	
คำช้ำ แบบ ท. 44: $Iv' \underline{IVVF}^T - Iv' \underline{IVVF}^T$	71	
6. วิเคราะห์รูปแบบของคำช้ำในภาษาเขมร	72	
6.1 คำช้ำเสียงพยัญชนะทั้ง二字ในภาษาเขมร	72	

6.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	72
คำช้ำ แบบ ข. 1 : <u>I</u> VV ^R - <u>I</u> VV ^R	72
คำช้ำ แบบ ข. 2 : <u>I</u> VV ^R - <u>I</u> VF ^R	72
คำช้ำ แบบ ข. 3 : <u>I</u> VV ^R - <u>I</u> VVF ^R	73
คำช้ำ แบบ ข. 4 : <u>I</u> VF ^R - <u>I</u> VV ^R	73
คำช้ำ แบบ ข. 5 : <u>I</u> VVF ^R - <u>I</u> VV ^R	74
คำช้ำ แบบ ข. 6 : <u>I</u> VF ^R - <u>I</u> VF ^R	74
คำช้ำ แบบ ข. 7 : <u>I</u> VF ^R - <u>I</u> VVF ^R	74
คำช้ำ แบบ ข. 8 : <u>I</u> VVF ^R - <u>I</u> VF ^R	75
คำช้ำ แบบ ข. 9 : <u>I</u> VVF ^R - <u>I</u> VVF ^R	75
6.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	76
ก. คำสองพยางค์ที่ 1	76
คำช้ำ แบบ ข. 10 : IVV' <u>I</u> VV ^R - IVV' <u>I</u> VF ^R	76
คำช้ำ แบบ ข. 11 : IVV' <u>I</u> VF ^R - IVV' <u>I</u> VVF ^R	76
คำช้ำ แบบ ข. 12 : IVF' <u>I</u> VV ^R - IVF' <u>I</u> VF ^R	77
คำช้ำ แบบ ข. 13 : IVF' <u>I</u> VVF ^R - IVF' <u>I</u> VV ^R	77
คำช้ำ แบบ ข. 14 : IVF' <u>I</u> VF ^R - IVF' <u>I</u> VF ^R	77
ข. คำสองพยางค์ที่ 2	77
คำช้ำ แบบ ข. 15 : Iv' <u>I</u> VV ^R - Iv' <u>I</u> VV ^R	78
คำช้ำ แบบ ข. 16 : Iv' <u>I</u> VV ^R - Iv' <u>I</u> VF ^R	78
คำช้ำ แบบ ข. 17 : Iv' <u>I</u> VV ^R - Iv' <u>I</u> VVF ^R	78
คำช้ำ แบบ ข. 18 : Iv' <u>I</u> VF ^R - Iv' <u>I</u> VV ^R	79
คำช้ำ แบบ ข. 19 : Iv' <u>I</u> VVF ^R - Iv' <u>I</u> VV ^R	79

คำชี้ แบบ ข. 20 : $Iv' \underline{IVF}^R$ - $Iv' \underline{IVF}^R$	79
คำชี้ แบบ ข. 21 : $Iv' \underline{IVF}^R$ - $Iv' \underline{IVVF}^R$	80
คำชี้ แบบ ข. 22 : $Iv' \underline{IVVF}^R$ - $Iv' \underline{IVF}^R$	80
คำชี้ แบบ ข. 23 : $Iv' \underline{IVVF}^R$ - $Iv' \underline{IVVF}^R$	81
ก. คำส่องพยางค์พากที่ 3	81
 คำชี้ แบบ ข. 24 : $IvN' \underline{IVV}^R$ - $IvN' \underline{IVV}^R$	81
คำชี้ แบบ ข. 25 : $IvN' \underline{IVV}^R$ - $IvN' \underline{IVF}^R$	82
คำชี้ แบบ ข. 26 : $IvN' \underline{IVV}^R$ - $IvN' \underline{IVVF}^R$	82
คำชี้ แบบ ข. 27 : $IvN' \underline{IVF}^R$ - $IvN' \underline{IVV}^R$	83
คำชี้ แบบ ข. 28 : $IvN' \underline{IVVF}^R$ - $IvN' \underline{IVV}^R$	83
คำชี้ แบบ ข. 29 : $IvN' \underline{IVF}^R$ - $IvN' \underline{IVF}^R$	83
คำชี้ แบบ ข. 30 : $IvN' \underline{IVF}^R$ - $IvN' \underline{IVVF}^R$	84
คำชี้ แบบ ข. 31 : $IvN' \underline{IVVF}^R$ - $IvN' \underline{IVF}^R$	84
คำชี้ แบบ ข. 32 : $IvN' \underline{IVVF}^R$ - $IvN' \underline{IVVF}^R$	85
 6.2 คำชี้เดี่ยงพยัญชนะทันกับสระในภาษาเขมร	85
6.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	85
คำชี้ แบบ ข. 33 : \underline{IVF}^R - \underline{IVF}^R	85
คำชี้ แบบ ข. 34 : \underline{IVVF}^R - \underline{IVVF}^R	85
 6.2.2 คำหลักเป็นคำส่องพยางค์	86
ก. คำส่องพยางค์พากที่ 2	86
คำชี้ แบบ ข. 35 : $Iv' \underline{IVF}^R$ - $Iv' \underline{IVF}^R$	86
คำชี้ แบบ ข. 36 : $Iv' \underline{IVVF}^R$ - $Iv' \underline{IVVF}^R$	86

ช. คำสองพยางค์พากที่ 3	87
คำช้ำ แบบ ช. 37 : $\underline{IvN} \cdot \underline{IVVF}^R - \underline{IvN} \cdot \underline{IVVF}^R \dots$	87
6.3 คำช้ำเลียงสระในภาษาเขมร	87
6.3.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	88
คำช้ำ แบบ ช. 38 : $\underline{IVV}^R - \underline{IVV}^R \dots$	88
คำช้ำ แบบ ช. 39 : $\underline{IVVF}^R - \underline{IVVF}^R \dots$	88
6.4 คำช้ำเลียงสระกับพยัญชนะตัวสระกคในภาษาเขมร	88
6.4.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	88
คำช้ำ แบบ ช. 40 : $\underline{IVF}^R - \underline{IVF}^R \dots$	88
คำช้ำ แบบ ช. 41 : $\underline{IVVF}^R - \underline{IVVF}^R \dots$	89
6.5 คำช้ำเลียงพยัญชนะตัวสระกคในภาษาเขมร	89
6.5.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	89
คำช้ำ แบบ ช. 42 : $\underline{IVF}^R - \underline{IVF}^R \dots$	89
คำช้ำ แบบ ช. 43 : $\underline{IVVF}^R - \underline{IVVF}^R \dots$	90
6.6 คำช้ำเลียงพยัญชนะกคและพยัญชนะตัวสระกคในภาษาเขมร	90
6.6.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	90
คำช้ำ แบบ ช. 44 : $\underline{IVF}^R - \underline{IVVF}^R \dots$	90
คำช้ำ แบบ ช. 45 : $\underline{IVVF}^R - \underline{IVVF}^R \dots$	90
6.6.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	91
ก. คำสองพยางค์พากที่ 2	91
คำช้ำ แบบ ช. 46 : $Iv' \underline{IVF}^R - Iv' \underline{IVF}^R \dots$	91

บทที่	หน้า
คำช้ำ แบบ ข. 47 : $Iv' \underline{IVF}^R - Iv' \underline{IVVF}^R \dots\dots\dots$	92
คำช้ำ แบบ ข. 48 : $Iv' \underline{IVVF}^R - Iv' \underline{IVVF}^R \dots\dots\dots$	92
ข. คำสองพยางค์พากที่ 3 คำช้ำ แบบ ข. 49 : $IvN' \underline{IVF}^R - IvN' \underline{IVVF}^R \dots\dots\dots$	93
คำช้ำ แบบ ข. 50 : $IvN' \underline{IVVF}^R - IvN' \underline{IVF}^R \dots\dots\dots$	93
คำช้ำ แบบ ข. 51 : $IvN' \underline{IVVF}^R - IvN' \underline{IVVF}^R \dots\dots\dots$	94
7. การเปรียบเทียบรูปคำช้ำในภาษาไทยและเขมร 7.1 การเปรียบเทียบรูปคำช้ำแบบช้ำเลียงพยัญชนะตน 7.1.1 รูปคำที่ปรากฏในภาษาทั้งสองเมื่อนกัน 7.1.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว 7.1.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์ 7.1.2 รูปคำที่ปรากฏแต่ในเฉพาะภาษาเดียว 7.1.2.1 คำหลักเป็นคำสองพยางค์ 7.2 การเปรียบเทียบรูปคำช้ำแบบช้ำเลียงพยัญชนะตนกับสระ 7.2.1 รูปคำที่ปรากฏในภาษาทั้งสองเมื่อนกัน 7.2.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว 7.2.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์ 7.2.2 รูปคำที่ปรากฏเฉพาะแต่ในภาษาเดียว 7.2.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว 7.2.2.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์ 7.3 การเปรียบเทียบรูปคำแบบช้ำเลียงสระ 104	95

บทที่		หน้า
7.3.1 รูปคำที่ปรากฏในภาษาทั้งสองเมื่อ онกัน	104	
7.3.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	104	
7.3.2 รูปคำที่ปรากฏเฉพาะแต่ในภาษาเดียว	104	
7.3.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	104	
7.3.2.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	104	
7.4 การเปรียบเทียบรูปคำแบบช้า เสียงสระและพยัญชนะตัวสะกด	105	
7.4.1 รูปคำที่ปรากฏในภาษาทั้งสองเมื่อ онกัน	105	
7.4.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	105	
7.5 การเปรียบเทียบรูปคำแบบช้า เสียงพยัญชนะตัวสะกด	106	
7.5.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	106	
7.6 การเปรียบเทียบรูปคำแบบช้า เสียงพยัญชนะต้นและช้าพยัญชนะตัวสะกด ..	107	
7.6.1 รูปคำที่ปรากฏในภาษาทั้งสองเมื่อ онกัน	107	
7.6.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	107	
7.6.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	107	
7.6.2 รูปคำที่ปรากฏเฉพาะแต่ในเฉพาะภาษาเดียว	108	
7.6.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	108	
7.6.2.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	108	
7.7 ข้อสังเกตการเปรียบเทียบรูปคำช้าในภาษาไทยและเขมร	109	
8. คำช้าที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นช้ากัน	111	
8.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ช้ากัน	116	

บทที่		หน้า
8.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะทั้ง二字ที่สำคัญในคำชี้ภาษาไทย.....		116
8.1.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว		116
8.1.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์		117
8.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะทั้ง二字ที่สำคัญในคำชี้ภาษาเขมร		119
8.1.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว		119
8.1.2.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์		121
8.1.3 เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะทั้ง二字ที่สำคัญในคำชี้ภาษาไทยและภาษาเขมร		125
8.1.3.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว		125
8.1.3.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์		129
8.1.4 สูปผู้การ เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะทั้ง二字ที่สำคัญในคำชี้ภาษาไทยและภาษาเขมร		137
8.1.4.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว		137
8.1.4.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์		142
8.2 สระหรือสระและตัวสะกดที่เข้าคู่กัน		149
8.2.1 สระหรือสระและตัวสะกดที่เข้าคู่กันในคำชี้ภาษาไทย		149
8.2.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว		149
8.2.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์		154
8.2.2 สระหรือสระและตัวสะกดที่เข้าคู่กันในคำชี้ภาษาเขมร		157
8.2.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว		157
8.2.2.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์		162

8.2.3 ความสัมพันธ์ของสารที่ปรากฏคู่กัน ในคำชี้ภาษาไทยและภาษาเขมร	168
8.2.3.1 สารระดับเสียง	169
8.2.3.2 สารระดับต่ำ - สูง	173
8.2.3.3 สารระดับสูง - ต่ำ	182
8.2.3.4 สารที่เกิด	192
8.2.3.5 ขอสังเกตความสัมพันธ์ของสารที่ปรากฏคู่กันในคำชี้ภาษาไทยและภาษาเขมร	197
8.2.4 การเปรียบเทียบสารของคำชี้ที่ปรากฏคู่กันในคำชี้ภาษาไทย และภาษาเขมร	198
8.2.4.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	198
8.2.4.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	205
8.2.4.3 สรุปผลการเปรียบเทียบเสียงสารของคำชี้ที่ปรากฏคู่กันในคำชี้ภาษาไทยและภาษาเขมร	209
8.3 พัญชนะทัวสะกดที่คู่กัน เมื่อพัญชนะคนช้า	218
8.3.1 พัญชนะทัวสะกดที่คู่กันในคำชี้ภาษาไทย	218
8.3.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	218
8.3.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	224
8.3.1.3 สรุปผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงพัญชนะทัวสะกดในภาษาไทย	227
8.3.2 พัญชนะทัวสะกดที่คู่กันในคำชี้ภาษาเขมร	231
8.3.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	232

บทที่	หน้า
8.3.2.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	237
8.3.2.3 สรุปผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงพยัญชนะตัวสะกดในภาษาเขมร	243
8.3.3 สรุปผลการเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่ถูกกันเมื่อพยัญชนะตนข้า	249
9. คำข้าที่ช้าน่วยเสียงพยัญชนะตนและช้าพยัญชนะตัวสะกด	251
9.1 หน่วยเสียงพยัญชนะตนข้าและพยัญชนะตัวสะกดข้าในภาษาไทย	251
9.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	251
9.1.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	254
9.1.3 เทียบหน่วยเสียงพยัญชนะตนและพยัญชนะตัวสะกดที่ขากัน	254
9.2 หน่วยเสียงพยัญชนะตนข้าและพยัญชนะตัวสะกดข้าในภาษาเขมร	257
9.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	257
9.2.2 คำหลักเป็นคำสองพยางค์	259
9.2.3 เทียบหน่วยเสียงพยัญชนะตนและพยัญชนะตัวสะกดที่ขากัน	263
9.3 ความลับพันธ์ของสระที่ปรากฏถูกกันในคำข้าชี้ช้าพยัญชนะตนและช้าพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทยและภาษาเขมร	267
9.3.1 สระระดับเสมอ	267
9.3.2 สระระดับทำ - สูง	271
9.3.3 สระระดับสูง - ต่ำ	274
9.3.4 สระช้าที่เกิด	280
9.4 ข้อสังเกตการวิเคราะห์เสียงพยัญชนะตนขากับช้าพยัญชนะตัวสะกด	282

บทที่		หน้า
10.	คำชี้ที่มีหน่วยเสียงอื่นชักกัน	283
10.1	คำชี้ที่ชี้เสียงพยัญชนะทันกับสระ	283
10.1.1	คำชี้ที่ชี้เสียงพยัญชนะทันกับสระในภาษาไทย	283
10.1.1.1	คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	283
10.1.1.2	คำหลักเป็นคำสองพยางค์	284
10.1.2	คำชี้ที่ชี้เสียงพยัญชนะทันกับสระในภาษาเขมร	285
10.1.2.1	คำหลักเป็นคำพยางค์เที่ยว	285
10.1.2.2	คำหลักเป็นคำสองพยางค์	286
10.1.3	ข้อสังเกตคำชี้ที่ชี้เสียงพยัญชนะทันกับสระในภาษาไทย และภาษาเขมร	286
10.2	คำชี้ที่ชี้เสียงสระ	287
10.2.1	คำชี้ที่ชี้เสียงสระในภาษาไทย	287
10.2.1.1	คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	287
10.2.1.2	คำหลักเป็นคำสองพยางค์	287
10.2.2	คำชี้ที่ชี้เสียงสระในภาษาเขมร	288
10.2.2.1	คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	288
10.2.3	ข้อสังเกตคำชี้ที่ชี้เสียงสระในภาษาไทยและภาษาเขมร ..	288
10.3	คำชี้ที่ชี้เสียงสระกับพยัญชนะตัวสะกด	289
10.3.1	คำชี้ที่ชี้เสียงสระกับพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทย	289

บทที่		หน้า
	10.3.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	289
10.3.2 คำช้ำที่ข้าเลี้ยงสระกับพยัญชนะตัวสะกดในภาษาเขมร ...		289
	10.3.2.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	289
10.3.3 ข้อสังเกตคำช้ำที่ข้าเลี้ยงสระกับพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทยและภาษาเขมร		290
10.4 คำช้ำที่ข้าพยัญชนะตัวสะกด		291
	10.4.1 คำช้ำที่ข้าพยัญชนะตัวสะกดในภาษาเขมร	291
	10.4.1.1 คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	291
	10.4.2 ข้อสังเกตคำช้ำที่ข้าเลี้ยงพยัญชนะตัวสะกดในภาษาเขมร... ..	291
11. หน้าที่ของคำช้ำในภาษาไทย		292
11.1 คำช้ำและคำหลักทำหน้าที่อย่างเดียวกัน		294
	11.1.1. คำช้ำและคำหลักปรากฏในประโยชน์เดียวกันได้โดยไม่เปลี่ยนหน้าที่และความหมาย	294
	11.1.1.1 คำนาม	294
	11.1.1.2 คำกริยา	295
	11.1.1.3 คำกริยาคุณศัพท์	311
	11.1.1.4 คำกริยาวิเศษณ์	314
	11.1.2 คำช้ำและคำหลักปรากฏในประโยชน์เดียวกันได้โดยไม่เปลี่ยนหน้าที่แต่เปลี่ยนความหมาย	321
	11.1.2.1 คำนาม	321

บทที่		หน้า
	11.1.2.2 คำกริยา	323
	11.1.2.3 คำกริยาคุณศัพท์	324
	11.1.3 คำชี้และคำหลักในปรากฏในประโยคเดี่ยวกัน	325
	11.1.3.1 คำกริยา	325
	11.1.3.2 คำกริยาคุณศัพท์	331
	11.1.3.3 คำวิเศษณ์	332
11.2	คำชี้และคำหลักทำหน้าที่ทางกัน	332
	11.2.1 คำนาม - คำกริยา	333
	11.2.2 คำกริยา - คำกริยาคุณศัพท์	334
	11.2.3 คำกริยา - คำวิเศษณ์	334
	11.2.4 คำกริยาคุณศัพท์ - คำกริยา	335
	11.2.5 คำวิเศษณ์ - คำนาม	339
	11.2.6 คำวิเศษณ์ - คำกริยา	339
	11.2.7 คำวิเศษณ์ - คำกริยาคุณศัพท์	347
12.	หน้าที่ของคำชี้ในภาษาเขมร	350
	12.1 คำชี้และคำหลักทำหน้าที่อย่างเดี่ยวกัน	353
	12.1.1 คำชี้และคำหลักปรากฏในประโยคเดี่ยวกันได้โดยไม่เปลี่ยน หน้าที่และความหมาย	353
	12.1.1.1 คำนาม	353
	12.1.1.2 คำกริยา	358
	12.1.1.3 คำกริยาคุณศัพท์	380

บทที่		หน้า
	12.1.1.4 คำวิเศษณ์	399
12.1.2	คำชี้และคำหลักป্রากฏในประโยคเดียวกันได้โดยไม่เปลี่ยน หน้าที่แต่เปลี่ยนความหมาย	409
	12.1.2.1 คำนาม	409
	12.1.2.2 คำกริยา	414
	12.1.2.3 คำกริยาคุณศัพท์	415
	12.1.2.4 คำวิเศษณ์	415
12.1.3	คำชี้และคำหลักไม่ป্রากฏในประโยคเดียวกัน	416
	12.1.3.1 คำนาม	416
	12.1.3.2 คำกริยา	417
	12.1.3.3 คำกริยาคุณศัพท์	419
	12.1.3.4 คำวิเศษณ์	420
12.2	คำชี้และคำหลักทำหน้าที่ทางกัน	421
	12.2.1 คำนาม - คำวิเศษณ์	422
	12.2.2 คำกริยา - คำนาม	423
	12.2.3 คำกริยา - คำกริยาคุณศัพท์	423
	12.2.4 คำกริยาคุณศัพท์ - คำนาม	424
	12.2.5 คำกริยาคุณศัพท์ - คำกริยา	426
	12.2.6 คำกริยาคุณศัพท์ - คำวิเศษณ์	428
	12.2.7 คำวิเศษณ์ - คำกริยา	431
	12.2.8 คำวิเศษณ์ - คำกริยาคุณศัพท์	436

บทที่	หน้า
13. สุปผลการวิจัย และขอเสนอแนะ	437
บรรณานุกรม	445
ภาคผนวก	449
ประวัติการศึกษา	481

๗๐๙๖๗๕ ๑๑, ๑๒, ๔๓

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการตารางประกอบ

ตารางที่

หน้า

1. แสดงอักษรแทนเสียงพยัญชนะที่พร้อมด้วยลักษณะและที่เกิดของเสียง พยัญชนะตนนั้น ๆ ในภาษาไทย	11
2. แสดงอักษรแทนเสียงสระพร้อมหั้งลักษณะและทำแหน่งที่เกิดของเสียงสระ นั้น ๆ ในภาษาไทย	15
3. แสดงอักษรแทนเสียงพยัญชนะพร้อมหั้งลักษณะและที่เกิดของเสียงพยัญชนะ นั้น ๆ ในภาษาเขมร	19
4. แสดงอักษรแทนเสียงสระพร้อมหั้งลักษณะและทำแหน่งที่เกิดของเสียง สระนั้น ๆ ในภาษาเขมร	23
5. แสดงรูปคำช้ำซึ่งมีเสียงพยัญชนะตนช้ำกัน คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	98
6. แสดงรูปคำช้ำซึ่งมีเสียงพยัญชนะตนช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์พวกที่ 1 ..	99
7. แสดงรูปคำช้ำซึ่งมีเสียงพยัญชนะตนช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์พวกที่ 2 ..	99
8. แสดงรูปคำช้ำซึ่งมีเสียงพยัญชนะตนช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์พวกที่ 3 ..	100
9. แสดงรูปคำช้ำซึ่งมีเสียงพยัญชนะตนและสระช้ำกัน คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว ..	102
10. แสดงรูปคำช้ำซึ่งมีเสียงพยัญชนะตนและสระช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์ พวกที่ 1 ..	103
11. แสดงรูปคำช้ำซึ่งมีเสียงพยัญชนะตนและสระช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์ พวกที่ 2 ..	103
12. แสดงรูปคำช้ำซึ่งมีเสียงพยัญชนะตนและสระช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์ พวกที่ 3 ..	103

ตารางที่

หน้า

13. แสดงรูปคำชี้ซึ่งมีเสียงวรรณทักษัณ คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	105
14. แสดงรูปคำชี้ซึ่งมีเสียงวรรณทักษัณ คำหลักเป็นคำสองพยางค์พากที่ 2	105
15. แสดงรูปคำชี้ซึ่งมีเสียงวรรณและพัญชนะตัวสะกดช้ำกัน คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	106
16. แสดงรูปคำชี้ซึ่งมีเสียงพัญชนะต้นช้ำและพัญชนะตัวสะกดช้ำกัน คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	108
17. แสดงรูปคำชี้ซึ่งมีเสียงพัญชนะต้นช้ำและพัญชนะตัวสะกดช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์พากที่ 2	109
18. แสดงรูปคำชี้ซึ่งมีเสียงพัญชนะต้นช้ำและพัญชนะตัวสะกดช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์พากที่ 3	109
19. แสดงหน่วยเสียงพัญชนะต้นช้ำกัน คำหลักเป็นคำพยางค์เดียว	125
20. แสดงหน่วยเสียงพัญชนะต้นที่ช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์พากที่ 1	129
21. แสดงหน่วยเสียงพัญชนะต้นที่ช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์พากที่ 2	130
22. แสดงหน่วยเสียงพัญชนะต้นที่ช้ำกัน คำหลักเป็นคำสองพยางค์พากที่ 3	135
23. แสดงหน่วยเสียงพัญชนะต้นเดี่ยวที่ช้ำกันของคำช้ำในภาษาไทยและภาษาเขมรที่มีลักษณะทางสัทศรคล้ายกัน	137
24. แสดงหน่วยเสียงพัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏแต่ในคำช้ำภาษาไทย	138
25. แสดงหน่วยเสียงพัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏแต่ในคำช้ำภาษาเขมร	139
26. แสดงหน่วยเสียงพัญชนะต้นควบที่ช้ำกันของคำช้ำในภาษาไทยและภาษาเขมรที่มีลักษณะทางสัทศรคล้ายกัน	140

ตารางที่		หน้า
27. แสดงหน่วยเลี้ยงพยัญชนะตนควบที่ปรากฏแต่ในคำชี้ภาษาไทย	140	
28. แสดงหน่วยเลี้ยงพยัญชนะตนควบที่ปรากฏแต่ในคำชี้ภาษาเขมร	141	
29. แสดงเสียงสระในคำชี้ชึ้นมีพยัญชนะตนซ้ำกันในคำพยางค์เดียว	198	
30. แสดงเสียงสระที่มีพยัญชนะตนซ้ำกันในคำสองพยางค์	205	
31. แสดงหน่วยเลี้ยงพยัญชนะตัวสะกดที่เกิดในคำชี้ภาษาไทย	250	
32. แสดงหน่วยเลี้ยงพยัญชนะตัวสะกดที่เกิดในคำชี้ภาษาเขมร	250	

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1. แสดงให้เห็นแผนภูมิของสระระดับเล่มอที่เข้าคู่กัน เมื่อคำข้าพมีหน่วยเสียงพยัญชนะตนชากัน	172
2. แสดงให้เห็นแผนภูมิของสระระดับคำ - สูง ที่เข้าคู่กัน เมื่อคำข้าพมีหน่วยเสียงพยัญชนะตนชากัน	181
3. แสดงให้เห็นแผนภูมิของสระระดับสูง - ต่ำ ที่เข้าคู่กัน เมื่อคำข้าพมีหน่วยเสียงพยัญชนะตนชากัน	191
4. แสดงให้เห็นแผนภูมิของสระที่เกิดชากัน เมื่อคำข้าพมีหน่วยเสียงพยัญชนะตนชากัน	196
5. แสดงให้เห็นแผนภูมิของสระระดับเล่มอที่เข้าคู่กัน เมื่อคำข้าพมีหน่วยเสียงพยัญชนะตนและช้าพยัญชนะตัวสะกด	270
6. แสดงให้เห็นแผนภูมิของสระระดับคำ - สูง ที่เข้าคู่กัน เมื่อคำข้าพมีหน่วยเสียงพยัญชนะตนและช้าพยัญชนะตัวสะกด	273
7. แสดงให้เห็นแผนภูมิของสระระดับสูง - ต่ำ ที่เข้าคู่กัน เมื่อคำข้าพมีหน่วยเสียงพยัญชนะตนและช้าพยัญชนะตัวสะกด	279
8. แสดงให้เห็นแผนภูมิของสระที่เกิดชากัน เมื่อคำข้าพมีหน่วยเสียงพยัญชนะตนและช้าพยัญชนะตัวสะกด	281